

DİNMEYEN SANCI

Stadın girişi ana baba günüydü. Karaborsa bilet önermek için yanlarına sokulup fısıldayanlar, tükürük köftesi tezgâhından yayılan duman, her iki tarafın da atkı ve berelerini satan işportacılar...

Uzun zamandır böylesi curcunalı bir kalabalığın içine girmemişti Sabri. Yüzünde beliren tebessüm, geçmişte girdiği benzer ortamlarda başına gelmiş şeylerin kötü hatırasıyla gölgeleniyordu. Tedirginlik vardı sevincinde.

Mesut yanına doğru eğildi ve az ötedeki girişi işaret ederek anlatmaya koyuldu:

“İşte, seninle ben şuradan gireceğiz. Özel asansör var, direkt tribüne çıkıyor. Ragıp, Haydar ve ötekiler normal yoldan girecek, içeride buluşacağız. Ben maç boyu seninleyim, onların koltuklar da özel tribünün hemen yan tarafında, ayarlayıp aldık.”

Başıyla ‘tamam’ anlamında bir işaret yaptı Sabri. Ve daha belirgin biçimde gülümsemeye çalıştı. Aslında Mesut’un da tedirgin olduğunu, üzerine aldığı sorumluluktan ötürü gerildiğini hissediyordu. Tümsekli toprak zeminde biraz sarsıla sarsıla da olsa, engellilere özel girişin önüne geldiler. Sakız çiğneyerek yanındakilerle sohbet eden genç bir görevli vardı kapıda. Mesut onunla konuştu, biletleri verdi, kendisinin refakatçi olduğunu izah etti. Ellerini cebinden çıkarmadan, sadece başını sallayarak onay verdi görevli. Asansörün düğmesine Mesut bastı, açılan kapıdan içeri tekerlekli sandalyeyi de kendi nazıkçe itti. Sabri’yi sarsmamak için özen gösteriyor; ama bir yandan da hızlı davranmaya, girişteki o keşmekeşten bir an önce sıyrılmaya çalışıyordu. Tam kapı kapanacakken, sakız çiğneyen görevlinin yanında çekirdek çiten adamlardan birinin “yahu bunlara da ne zor hakkaten” gibi bir şey söylediğini duydular, fakat duymazdan geldiler.

Asansör kabini hayli dardı. Aynı anda iki tekerlekli sandalyenin sığması hayli zor, her biri için bir refakatçinin de sığması da büsbütün imkânsız göründü Sabri’ye. Demek ki her gelen böyle tek tek çıkacaktı. Pek fazla engelli gelmiyordu herhalde maçlara. Yukarıda ne bulacağını merak ederek, derin bir iç çekti.

Mesut tekerlekli sandalyenin tutamaçlarına parmağını tık tık vuruyordu. Refakatçisini rahatlatmak ihtiyacı duydu Sabri:

“Bence sorun çıkmayacak, merak etme. On sene önce yoktu böyle şeyler hiç. Bir on sene geçsin, daha da iyi olacaktır, eminim.”

Aslında güzel laflar etmeye çalışmıştı ama gelişme kabilinden şeylerin ne kadar uzun zamanlara yayıldığını da açık etmişti. O yüzden Mesut ne demesi gerektiğini bilemedi. Engelliler tribünü girişine doğru asansör yavaşladı, stadı çınlatan tezahüratlar daha keskin biçimde duyulur oldu.

Asansörün kapıları iki yana doğru açıldığında, uzun yıllardır hissetmediği bir coşku kapladı Sabri’nin içini. Yeşil zemin, güneşin altında pırı pırıl parlıyordu. Tek tek baktığında hiçbirinden haz etmeyebileceği onbinlerce insan, o yeşil alanın çevresindeki beton yükseltilerde böyle tek gövde bir koro halinde dalgalanınca, asla vazgeçilmeyecek bir dost kadar yakın göründü gözlerine.

Bu stadın çimine profesyonel bir futbocu olarak ayak bastığı günün ardından on yılı aşkın zaman geçmişti. Kim bilir, şimdi engelliler tribününde böyle bir adamın var olduğunu fark etmeyecek olanlardan bazısı o gün attığı golleri ayakta alkışlamıştı belki. Onlar hep aynı tribünlere gelip gitmiş, hep aynı şarkılarla takımlarını desteklemişti. Fi tarihteki bir futbolcunun yeşil sahadan engelliler tribününe nasıl transfer olduğunu da asla fark etmemişlerdi elbet.

Olsun. Böylesi daha iyiydi.

Mesut, kulüp yönetimini haberdar etmeyi önermişti.

“Özel bir karşılama yaparlar belki? Eski futbolcularısın, neden olmasın? Bir vakit kendisi ilk profesyonel maçına bu statta çıkmıştı, şimdi de kardeşi çıkıyor deriz... Kardeşini izlemeye geldi deriz... Taraftar da bilsin seni, hatırlasın, ne dersin?”

Hayır demişti Sabri. Neden hayır dediğini anlatmakta zorlanmıştı biraz, fakat böyle olması gerektiğini biliyordu.

Tekerlekli sandalye ile gelenden öte bir altı çizilmişlik, bir özen veya ihtimam olsun istememişti. Herhangi bir engellinin nasıl maç seyredebileceğini bizzat görmek daha enteresandı. Çünkü en nihayetinde kendisi de herhangi bir engelliydi. Herhangi bir insan olmaktan maalesef ki biraz farklı bir durumdu bu; en azından çevresindekilerin gözünde öyleydi. Kalabalığa tam anlamıyla karışmak imkânsızdı madem, *olabildiğince* karışmalıydı. Şatafata, etikete ihtiyaç duymuyordu.

Hem, bu gün asıl Burak için özel bir gün olmalıydı. Ondan rol çalmanın âlemi yoktu.

Mesut tekerlekli sandalyeyi hafif rampada ilerletti. Engellilere ayrılan bölümün aslında oturaksız, boş bir alandan ibaret olduğunu fark etti Sabri. Eh, daha ne olsun diye düşündü. Sahayı görmek için iyi bir yerdi en azından, yüksek ve ortalara yakındı.

Bir süre diğerlerini beklediler. Mesut cep telefonundan aradı nihayetinde; “gecikeceklermiş, girişte çok sıkı arama yapıyorlarmış” diye bilgilendirdi Sabri’yi.

“Aç mısın Sabri? Bir şeyler alayım mı? Bak şurada tost falan yapıyorlar.”

“Yok, sağol.”

“Aşağıdaki kalabalık buralara ulaşınca büfenin önü de tıklım tıklım olur ama. Vallahi bak, şimdiden yiyeceğimizi içeceğimizi alalım, ha? Ne dersin?”

“Eh, peki o zaman. Bana bir kaşarlı alıver, bir de su. Dur, para vereyim.”

Sabri’nin kolunu hafifçe tuttu Mesut, ‘bugün misafirimsin’ anlamında bir bakış attı, sonra ikisi de tebessüm ettiler. Mesut büfeye doğru gidince, kendini bir anda çok yalnız hissetti eski futbolcu.

Kalabalıklar içindeki yalnızlık... Uzun zamandır baş etmeye çalıştığı his, tam da buydu işte.

Başka türden yalnızlıklarını hatırladı. Sabah ayazında karlı tepelere bakarak tek başına nöbet tuttuğu günlerin geçmek bilmeyen saatlerini, o uçsuz bucaksız, engebeli beyazlığa bakıp bakıp yeşil sahaları özleyişini...

Kulaklarında çınlayan patlama sesiyle irkildi. Çevresine bakındı şöyle bir, kendi kolunu çimdikledi ve sakinleşti.

Oluyordu ara sıra böyle.

“19. yüzyılın başlarından bu yana sizin gibi gazilerin yaşadığı bir şeydir” diye anlatmıştı doktor; “gülle şoku deriz biz buna, atlatılması zor bir travmadır ama zamanla baş etmeyi öğreneceksiniz evlâdım.”

Her nedense, engellilere özel alanda bir tek kendisi vardı. Bu, içindeki yalnızlık hissini daha bir derinleştirdi. Ve yine her nedense, garip bir adam, sigara içe içe o alana girip çıkıyor, sağı solu kolaçan ediyordu. Sabri rahatsız oldu. Belki yukarı gelecek birinin refakatçisidir diye düşündü ama, pek de öyle bir hâli tavrı yoktu adamın. Sıksa, bıyıklı ve kirli sakalı, başında pis bir bere ve üstünde takımın renklerinde kazakla dolanan bir tipti bu.

Yanında Mesut yokken, kimseyle diyaloga girmek gelmiyordu Sabri’nin içinden. Korkudan değil bu, çevresiyle arasında başka bir tür kopukluk vardı. Yenmek istediği bir kopukluk. Sesini nazikçe yükselterek konuştu nihayetinde:

“Kardeş, burası engellilere özel alan. Hem, tribünlerde sigara içilmiyor.”

Sözleri kerpiç bir duvara çarpmıştı adeta. Adam boş bakışlarla baktı, iki adım öteye gitti, sigarasını içmeye orada devam etti. Uyarıyı algılayıp algılamadığı belli değildi. Şimdi, bir dakika öncekinden bile daha tedirgin edici görünüyordu Sabri’ye.

“Al bakalım, geldi kaşarlı! Vallahi güzel yapıyor adamlar burada tost, her statta böyle olmaz. Ne oldu, çıktılar mı ısınmaya falan?”

“Yok, daha kimse çıkmadı... Bak, eminsin değil mi? Hiç kimse buraya geleceğimi Burak’a söylemedi, değil mi? Merak eder o çünkü, eli ayağına dolanır ilk maçında şimdi... Kötülük etmiş olurum çocuğa...”

“Söylemedik, söylemedik, merak etme... Çocuk da deme artık şuna yahu, kazık kadar herif! Sen onun yaşındayken ikinci şampiyonluğa koşuyordun, o daha yeni profesyonel oluyor!”

Mesut lafına devam edecekti ki, ister istemez yine hassas bir konuya girdiğini fark etti. Arkadaşının başına gelenler, futboldan kopmak zorunda kalması, yeni hayatına alışma sürecinde geçen zor günler... Sabri’nin askerden dönüşünden bu yana kurduklara her diyalog, işte böylesi çıkmazlarla sona eriyordu. Onunla sosyal hayatı paylaşmak, rahatça konuşmak, ama bir yandan da başından geçenleri onun aklına yeniden düşürmemek... Nasıl konuşacağını en iyi bilen olması gerekirken, hep bir tereddüt, hem bir gaf ihtimalinin tedirginliği ile diyalog kuruyordu Mesut.

Ansızın bir uğultu kapladı stadı. Oyuncular, ısınmak için sahaya çıkmıştı.

“İşte, bak! Burak orada! Hem de ilk onbirde galiba, nasıl da hırslı görünüyor baksana!”

Tekerlekli sandalyede hafifçe yükselip, ayağa kalktıkları için önünü kapatan ön sıranın üzerinden Burak’a bakmayı denedi Sabri. Mesut öndeki sırayı uyardı Mesut, engelliler için ayrılan yerin görüş alanını kapatmamalarını rica etti.

Tostlarından ısıra ısıra sohbete koyuldu iki dost. Maçın başlamasına doğru, Haydar, Ragıp ve diğerleri de geldi. Burak’ın ilk onbirde olduğunun haberini almışlardı, tebrik ettiler Sabri’yi.

“Sen olmasan bu çocuk acayip hayta olacaktı bak, birlikte antrenman yapamasanız bile üzerindeki etkin büyüktür, unutma Sabri!”

Haydar, Mesut’un kaygılarını hiç taşımaksızın, arkadaşının engelli olmasına vurgu yapabilecek böylesi lafları rahat rahat ediyordu. Bu rahatlık Sabri’ye de sirayet ediyor; bir yandan kendi gerçekliğinin, diğer yandan hayatın akışının içinde kalabilmesine yarıyordu. Ama işte, yine de Mesut için daha zordu bu konuşmalar. Fazla hassastı, karşındakini de gerçekte olduğundan daha hassas gibi algılayarak sözlerinde bazen gereksiz bir sansüre kaçırıyordu.

Nihayetinde maç başladı.

Ara sıra sert fauller oluyor, kemik sesleri neredeyse tribünden duyuluyordu. İçi gidiyordu Sabri’nin. Zihninde perdelemeye çalıştığı bir korku vardı Burak’a dair. Ya benim askerde yaşadığıma benzer bir şeyi o sahada yaşarsa, ya bir daha futbol oynayamazsa diye endişe ediyordu. Bir pozisyonda rakibi Burak’a sert girince, okkalı bir küfür savurdular toplu halde. Normalde Sabri yapmazdı böyle ama, söz konusu kardeşi olunca...

İlk yarı 1-1 berabere bitti. Fena oynamıyordu Burak. Sabri ön sıradaki arkadaşlarıyla birlikte teknik ve taktik analizlere dalmıştı ki, burnunun ucundan süzülen sigara dumanıyla suratı ekşidi. Daha önce uyardığı meymenetsiz tip yine engellilerin alanına girmiş, pofur pofur tütürüyordu. Adamın bir elinde siyah bir poşet olduğu, Sabri’nin dikkatini ilk kez çekti. Daha da huzursuz olmuştu şimdi.

Adamı sigara ve engelli alanı konusunda uyarması için Mesut’a ricada bulunacaktı ki, takımlar yeniden sahaya çıktı ve hepsi birden tekrar maça konsantre oldular.

Burak’ın ayakları rakibe çalımlar attıkça, top o ayakların arasında dans edercesine bir öne bir arkaya gittikçe, Sabri kendi gençliğini, yirmili yaşlarını hatırlıyordu. Burak daha ilkokuldaydı o sıralar; piknik yerlerinde plastik topla oynamaktan öte bir paylaşımları olamıyordu futbola dair. Ne güzel günlerdi...

Şimdi sahadaki meşin yuvarlağa sert darbeler vuruldukça ise, bambaşka şeyler düşüyordu aklına. Önce arkadaşlarının bedenlerini gözleri önünde paramparça eden, sonra da biri kendi ayaklarının altında patlayan o kahrolasica mayınların sesi tekrar tekrar çınılıyordu

kulalarında. Duymazdan gelmeye çalışıyordu, çünkü *gülle şoku* ile baş etmenin pek az yolundan biri buydu... O istenmeyen seslerin hatırasını yok saymak, etrafı saran o barut kokusunu bir daha hiç hissetmemek...

Barut kokusu... Sanki zihninin derinliklerinden değil, havadan geliyordu bu kez o koku!

Dönüp yan tarafa baktı Sabri. O adam yine sigara içiyordu, üstelik bu kez ta diplerine kadar gelmiş oturmuştu. Engelli olması, varlığıyla başkalarını rahatsız etmekten adeta keyif alan bu tip insanlara karşı sesini yükseltmesine mani olmamalıydı. Tekerlekli sandalyesini bir manevra ile adamdandan tarafa çevirip, bu kez daha sert biçimde uyarmak istedi onu. Fakat tam o sırada tribünler hareketlendi, Sabri de ne olup bittiğini görmek için başını tekrar sahaya çevirdi.

Önünde geniş bir alan vardı Burak'ın. Savunmayı delip geçmiş, ofsayta düşmeden kaleye doğru top sürüyordu. Bir çalım ile kaleciyi ters tarafa yatırıp, topu plase ile ağlara gönderdi ve ilk maçındaki ilk golünün sevinciyle adeta çıldırdı. Mesut, Haydar ve diğerleriyle kenetlenerek, "Gooooool" diye avazı çıktığı kadar bağırmağa başladı Sabri. Artık gövdesine dahil olmamasına rağmen varlığını sinir uçlarında yıllardır hissettiği ayağı, nicedir ilk kez acıyla değil, hoş bir duyguyla belli ediyordu soyut varlığını.

Kendi ayağının ruhu, kardeşinin ayağına kuvvet vermişti. Şüphesi yoktu bundan.

Barut kokusu!

Bu kez sigara falan değil, düpedüz gerçek barut kokusuydu burnuna gelen. Hiddetten çok merak içinde tekrar o adamdandan tarafa döndü. Gördüğü manzara, inanılır gibi değildi! Adam, siyah poşetin içinden çıkardığı bir takım havai fişekleri sigarasıyla ateşliyordu.

Mesut ve diğerleri "Ne yapıyorsun sen!" deyip onu kısıktırak yakalamaya kalmadan, adam biri sahaya, biri aşağı tribüne, üçüncüsü de büfe tarafına olmak üzere üç adet büyükçe havai fişegi ateşlemişti bile.

Aşağı tribündeki biri, belli ki bir tarafı fişekle yanmış olduğundan, acıyla bağıyordu.

Sabri, sahaya baktı. Burak iyiydi, oyun alanına giden fişek kimseye isabet etmeden sönmüştü neyse ki. Kaçmaya çalışmasına rağmen başaramayan holigan, o ana dek ortalıkta rastlanmayan güvenlik görevlilerine teslim edildi. Yaka paça götürülürken, birbirinden itici küfürlerle ayıbını pekiştiriyordu.

Aşağıdaki seyircinin sırtında yanıklar olduğu söylenmekteydi. Akli başında herkesin keyfi kaçmış, maç duraklatılmıştı. Mesut, elini sadık dostunun omzuna koyup teskin edici sözler sarf etti:

"O adam seni de huzursuz ediyordu, hissetmişim Sabri. Neyse yahu, manyağın tekiymiş demek, ucuz kurtulduk sayılır. Eğlencelik falan değil, gemiciler kaza anında işaret vermek için kullansın diye satılan fişeklerden onlar... Daha beter bir şey olmadığına şükredelim, ucuz atlattık... Bak, seninki topun başına geçti. Serbest vuruşla devam edecek maç!"

Dikkatini sahaya vermeye çalıştı ama, yine de tedirgindi Sabri. Etrafa yayılan o kesif barut kokusu, bacağına kaybettiği gün yaşananları daha net, daha capcanlı bir biçimde diriltiyordu zihninde. Hem, aklına takılan bir şey de vardı sanki.

Ama ne?

Kargaşa sırasında yere düşmüş olan tost ambalajlarına baktı. Adamın fişeklerden birini büfe tarafına ateşlediğini bir tek kendisi mi görmüştü yoksa? Neden orayla ilgilenen kimse çıkmamıştı?

Yanılıyor olmayı umarak, otuz metre kadar ötedeki büfeye çevirdi başını. Tüp gazla döner ısıtılan küçük yapının çatısından ince bir duman sızılmaktaydı. Beş saniye içinde dumanın yayıldığını fark etti Sabri. Çatının arka tarafında yangın çıkıyordu ve kendisinden başka gören yoktu. Arkadaşlarını dürtükledi, tehlikeyi işaret ederek konuştu:

“Büfenin çatısı yanıyor, fişeklerden biri oraya düşmüş! Çabuk, uyarın şu insanları! Alevler tüpe ulaşırsa facia olur!”

Diğerleri büfeye doğru koşup maça dalmış olan insanları uyarırken, Mesut Sabri'nin yanından ayrılmadı.

“Ne bekliyorsun? Sen de git şu polisler falan haber et bari!”

“Yok Sabri, gidemem... Senin yanından ayrılamam... Bir terslik olursa, çıkışın zor... Gel, şimdiden asansöre götüreyim seni...”

Aklı kardeşinde, gözleri büfenin alev almış çatısında, isteksizce kabullendi Sabri asansöre gitmeyi. Gelirken boş olan rampa, şimdi insanlarla doluydu. Engellilere ayrılan alandan çıkmak, oraya girmekle kıyaslanamayacak kadar zor olmuştu yine. En büyük şoku ise, tam asansörün yanına giderken yaşadılar:

Gözaltına alınan adam, kapıdaki sıkı aramaya rağmen havai fişekleri stada nasıl soktuğunu anlatıyordu. Söylediklerine bakılırsa, yanına bir koltuk değneği alıp engelli numarası yaparak bu asansöre binmişti. Aşağıdaki girişlerde sıkı önlem olmasına rağmen, sakız çiğneyen umursamaz görevlinin kontrolündeki bu asansör her türlü suistimale açık kalmıştı yani.

Mesut büfedeki tehlikeyi polise haber etmeye yeltenmişti ki, büyük bir gürültüyle sarsıldı stad. Küçük yangın, tüpü havaya uçurmuştu.

Sabri'nin on yıldır yerinde olmayan bacağı, bir kez daha sızım sızım sızladı. Duman, gürültü, acı... O günü aklına getirecek her şey, tam da en olmayacakları ortamda, bir spor etkinliği alanında tekerrür ediyordu. Tıpkı önceki yıl ampute basketbol takımı oyuncularına yapılan saldırılarda olduğu gibi... Ne kadar yersiz, ne kadar anlamsızdı tüm bunlar!

Mesut, arkadaşını bir an önce güvenli bir yere götürebilmek için asansörün düğmesine tekrar tekrar basıyordu. Fakat nafi! Düğmedeki ışık yanmıyordu bile. Patlamanın şiddeti, asansörü de bir şekilde etkilemiş gibiydi. Etrafını saran insanlar yüzünden, olup biteni tekerlekli sandalyesinden bakarak kavrayamıyordu Sabri. Kalabalığın arasında Haydar ve Ragıp'ı gördü neyse ki, içi rahatladı bir parça. Arkadaşları, büfe çalışanı olduğu anlaşılan bazı yaralılara yardımcı oluyorlardı. Kimseye bir şey olmuş mu acaba diye merak ederken, küçük bir kız çocuğunun babası tarafından kucakta taşındığını gördü. Adamcağız polisler yalvarıp yakarıyordu. Kızın başında kan vardı.

“Ne oluyor şurada Mesut? Bir baksan?”

Sabri'yi stattan çıkarmak derdindeki Mesut, önce isteksizce, sonra merakla baktı olup bitene. Bir saniye beklemesini işaret etti arkadaşına, adam ve kızının yanına koşup bir şeyler konuştu.

Son patlama, gülle şokunun etkilerini feci biçimde tetiklemişti. Bulantı ve baş dönmesi ile kıvransa da, çevresine belli etmemeye çalışıyordu Sabri.

Mesut, yanında yaralı kız ve babasıyla birlikte geldi Sabri'nin yanına:

“Tüp patladığında kızın başına bir metal isabet etmiş. Babası, beyin sarsıntısı geçirmiş olabileceğinden şüpheleniyor. Sağlık memuruymuş kendisi, belirtiler uyuyor diyor... Ambulansa götürmek gerek kızını, ama merdivenler hınca hınç şu an... Kızın ise, sabit pozisyonda durması gerek... Gelen geçen birbirine çarpıyor burada... Bilmem kabul eder misin, kızını senin tekerlekli sandalyene oturtursak ve bu köşede durup etrafın sakinleşmesini beklersek daha sağlıklı olacağını söyledi. Ne yapalım?”

Böyle bir soruya cevap vereye dahi gerek yoktu. Kolunu Mesut'un omzuna atarak, sandalyesinden doğruldu Sabri. Bacağının üzerindeki örtü yere düştü, yokluğuna alışamadığı diğer bacağından arta kalanlar, paçası katlanıp dikilmiş pantolon içinde fark edildi. Sandalyenin arkasındaki hafif koltuk değneğini çıkardı Mesut; o destek böylesi zaruri durumlar için vardı zaten.

Babası, kızını özenle oturttu tekerlekli sandalyeye. Boynunu ve başını sarsmamaya dikkat ederek, usulca arkaya yasladı onu. Sonra teşekkür etti Sabri'ye:

“Çok sağolun beyefendi... Size rahatsızlık vermek istemezdim ama, şu ortamı görüyorsunuz... En ufak bir risk dahi almak istemedim.”

“Rica ederim, ne demek! Umarım bir şeyi yoktur.”

“Bakalım... Ben de öyle umuyorum... Buraya gelirken hep böyle şeylerden korkmuştum. Ama Melis çok seviyor futbolu, bir kez olsun statta izeyeyim istedi... Annesi haklı çıktı galiba... Bizim toplumumuzda bu işler yoluna girmiyor bir türlü... İnsanca çözemiyoruz bazı şeyleri...”

Sabri başıyla onayladı adamı. Koşuşturan kalabalık tekerlekli sandalyeye çarpmasını diye kendi gövdesini siper ediyordu ona. Mesut’tan ve koltuk değneğinden aldığı destekle zor ayakta duruyordu ama olsun, kızcağızın şu kritik dakikaları olabildiğince sağlam geçirmesi için ne gerekiyorsa yapardı.

Duman dağılırken, bir melek misali uykuda olan kızın yüzüne baktı. Bacağındaki sızlama dinmişti hafiften. Başkasının acısına, başkasının derdine daldığında böyle oluyordu hep: Kendi bacağının hayaleti, varlığını hatırlatmak için sinirlere baskı uygulamaktan vazgeçiyordu.

Çalışmayan asansör, kaçışırken birbirini itip kakan insanlar, ne zaman ulaşacaklarını bilemedikleri ambulans... Asıl problem, ruhunu ve bedenini acilen terk etmesini istediği asıl sancı, bu ortamın ta kendisiydi işte.

Tek bacakla da yaşardı, alışıyordu insan böyle şeylere.

Alışmak istemediği, bu keşmekeşti.

Sessizce beklediler, beklediler...

SON

